PREDICI ALE PARINTELUI ARSENIE BOCA

1. Despre durerile oamenilor

Mărire Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Fiindcă aţi sporit mult cu numărul, e cu neputinţă ca să pot vorbi cu fiecare. O să vorbesc de aceea odată cu toţi.
Lucrul care ne arde pe toţi este pocăinţa - pocania, pe care-o trimite Dumnezeu ori vrem, ori nu vrem. De aceea mai bine să ne pocăim de bună voie, să nu aşteptăm să ne trimită Dumnezeu pocăinţa prin necazuri de tot felul. Căci pricinile pentru care Dumnezeu ne trimite necazurile sunt păcatele noastre. Necazurile sunt mila lui Dumnezeu cu noi.
Acum, câteva feluri de păcate deosebite, ca astfel să le puteţi pricepe pe toate.
O să ascultaţi astăzi despre durerile voastre însuşi.

I. Beteşugurile trupului

Din trei pricini se betejeşte trupul:
1. din lipsa postului
2. din naştere
3. din desfrânare

1. Trupul se umple de otrăvuri din lipsa postului. Carnea e o otravă şi se mistuie tot cu ajutorul unei otrăvi: fierea - veninul.
2. Din naştere pentru că fie mama fie tatăl n-a fost treaz când s-a zămislit copilul. Fugiţi de bărbaţi când sunt ameţiţi de cap.
3. Din desfrânare pentru că trec de măsura cuvenită şi începe să-i doară spatele, spinarea, şalele, slăbesc nervii, devin iuţoşi, nerăbdători. Toate astea pentru că nu şi-au înfrânat poftele. E tocmai ca bogatul care sărăceşte. Aşa şi trupul care şi-a mâncat toată vlaga.

II. Vrajba în casă

Să ascultaţi pricinile pentru care o au şi apoi ce să facă ca să nu le mai aibe.
Vrajba în casă vine din păcate. Toate îşi au izvorul în păcate. Neaparat vine vrajbă în casă dacă:
1. Căsătoria s-a început cu stângul adică cu desfrânarea.

2. Mai vine apoi dacă soții trăiesc în căsătorie nelegiuită sau fără cununia bisericească. E un păcat pe care toți îl plătesc cu vrajba. De aceea toți trebuie să intre la cumințenie şi să se legiuiască dacă sunteți aşa.
3. Din curvii nemărturisite făcute înainte sau după căsătorie. Astfel au intrat într-o casă nouă cu o pecete drăcească pe sufletul şi pe trupul lor. Şi pentru că nu s-au mărturisit acel păcat are să le spargă casa tocmai pentru că n-au omorât pe diavolul care e cel care face acest lucru.
4. Lăcomia de avere a unui părinte când şi-a măritat fata sau şi-a căsătorit feciorul. O asemenea căsătorie nu ține pentru că s-a făcut cu o lucrare a diavolului. De o vei mărita pe fata ta numai pentru avere căsătoria lor va sfârşi cu vrajbă şi cu spargerea casei aceleia. Prin urmare cumințiți-vă părinților cu sfaturile când vă măritați fetele sau vă căsătoriți feciorii.
5. Nepotrivirea de vârstă, căci sunt părinți care îşi mărită fetele de 14-15 ani tot din lăcomie de avere sau numai ca s-o ştie măritată. Şi la 17-18 ani fata lor e văduvă şi cu un copil. Asta pentru nepotrivirea de vârstă pentru că ce poate face o copilă față de un vlăjgan. Acesta e păcat înaintea lui Dumnezeu. De aceea casa aceea nu ține ci se sparge. Şi părinții aceia trebuie să recunoască că au dat un sfat prost.
6. Din negrija de suflet a celor din casa aceea se ajunge de asemenea la vrajbă. Din negrija de spovedanie, de Sfânta Împărtaşanie şi de rânduielile Bisericii care sunt poruncile lui Dumnezeu. Şi dacă nu le păzesc cum să aibă linişte? Căci de nu păzeşte cineva poruncile lui Dumnezeu păzeşte pe ale diavolului şi atunci te arzi.
7. Şi mai vine vrajba şi din petrecerea fără post. Cei ce se umplu de mărire sunt cei plini de fiere care se înmulțeşte în corpul omului atunci când mănânci carne multă şi când nu posteşti. Plin de fiere fiind se umplu de mânie şi astfel îşi sar în cap. Aşa pentru o vorbă cât de neînsemnată, pentru o bucată de lemn care i se pare că nu stă la locul ei, îi sare în cap celuilalt.
8. Şi-o ultimă pricină este desfrânarea tuturor. Dar soții cum desfrânaează când sunt legiuiți? Aşa bine căci nu mai țin nici o seamă de miercuri, vineri, de zilele de post, de sărbători. Nu mai țin nici o rânduială. Şi bate Dumnezeu nerânduiala ca să se facă rânduială.

III. Alte din durerile voastre sunt pagubele în curte şi în vite, în agoniseala voastră.

Şi-acum iată pricinile pentru care trimite Dumnezeu pocanie asupra heiului (avutului) vostru:

1. Unul din stăpâni le drăcuie şi-atunci să nu se mire dacă i se împlineşte cuvântul căci dă Dumnezeu după cuvântul lui.
2. Lucrează Duminica. Că dacă Dumnezeu n-a lucrat nimic în una din zile nici ție nu-ți este îngăduit şi dacă vei lucra vei pierde nu numai ceea ce ai lucrat Duminica ci şi ce-ai lucrat peste săptămână. Să nu asculți de sfaturile Guvernului când e vorba de cinstirea Duminicii. Guvernul îşi are socotelile lui, tu însă ai sufletul. Căci va veni vremea să ceri apa cu bilet! Da, va veni vremea să ceri apă cu bilet.
3. Şi mai are pagubă şi acela care se uită la ele ca la ochii lui din cap. Şi-a lipit inima lui de

lucruri pieritoare. Pentru altceva a dat Dumnezeu inima, nu ca să ţi-o împotmoleşti în gunoiul lumii ci ca să ţi-o îndrepţi către Tatăl cel din ceruri. Pe El să-L iubim, de El să ne lipim inima, căci neasemănată e plata pe care ne-o dă Dumnezeu faţă de cea dată de lume. De aceea nu lipi inima ta nici de proprii tăi copii căci de-i pătimi durere în cele iubite peste măsură cine te va mângâia?
4. Ai cumpărat din mână rea, din mână pătimaşă, din mână care a furat sau de la unul care a curvit. De aceea înainte de a o amesteca cu ale tale dă-i apă sfinţită cu făină. Căci să ştiţi că păcatele trec şi-asupra pământului pe care-l calci şi-asupra vitelor. Când a fost izgonit Adam din Rai Dumnezeu a blestemat pământul: spini şi pălămidă să dea şi în sudoarea feţei să-şi câştige pâinea. Iar femeia în dureri să nască. O greşeală a noastră atârnă asupra întregii averi.
5. Cineva se ţine de vrăji asupra ta iar tu nu ai ocrotirea lui Dumnezeu asupra ta. Cineva lucrează cu diavolul asupra ta şi asupra vitelor tale. Şi tu tânjeşti, şi vitele tale tânjesc. Şi de ce pot lucra aceste puteri? Pentru că tu nu ai ocrotirea lui Dumnezeu ca să nu mai poată lucra duhurile rele, vrăjitorii şi altele atâtea toate. Curăţeşte-ţi trupul tău prin post, fă sfeştanie, pune-ţi o cruce în curte şi roagă-te lui Dumnezeu să te ocrotească.
6. Şi ai pagubă şi pentru că pe curtea pe care stai sau pe pământul pe care lucrezi apasă jurăminte sau nedreptăţi. Să luaţi seama să nu tăiaţi o brazdă din pământul care nu este al vostru căci aduce moarte. Se poate să mai ai asupra curţii şi alte păcate. Îi fi cumpărat acea curte cu bani munciţi într-o vreme când trăiai în desfrânare, aici sau în America. De aceşti bani deşi i-ai muncit nu te vei folosi căci şi asupra lor atârnă şi apasă păcatele de când i-ai muncit. Şi te urmăreşte Dumnezeu până în pânza albă. Pentru ce? Pentru că nu le mărturiseşti, pentru că ţi-i şerpi în sân, şi Dumnezeu lasă ca să te muşte.
7. Apasă blestemele părinţilor sau a altuia asupra casei tale sau asupra ta.
8. Sunt omoruri sau sinucideri făcute pe curtea ta sau ce e mai des, copii lepădaţi îngropaţi ici colo. Ba în gunoi, ba lâng-o altoaie şi copiii lepădaţi sunt păcate strigătoare la cer.
9. Stăpânii au păcate nemărturisite din tinereţe sau mai pe urmă şi nu le-au ispăşit. Că nu-i destul să le spui sub patrafir. Trebuie să le şi ispăşeşti de bună voie. De aceea vine bătaia lui Dumnezeu peste tot, peste câmp, peste vite şi peste tot lucrul mâinilor tale.

IV. Copii îndărătnici, neascultători, necredincioşi, desfrânaţi.

Toţi părinţii luaţi aminte! Ceilalţi de asemenea ca să nu alunecaţi în aceleaşi. Copii îndărătnici sunt din următoarele pricini:

1. Părinţii n-au păzit niciodată postul şi nu s-au putut înfrâna de la pofta trupească şi aşa au călcat zilele şi vremile neîngăduite care sunt acestea: miercurile, vinerile, duminicile, sărbătorile şi posturile întregi. Aceasta e o categorie, un fel de vremi neîngăduite. Toţi aceştia sunt neascultători de părinţi şi îndărătnici pentru că nici părinţii nu au ascultat de porunca lui Dumnezeu a păzirii zilelor obişnuite. Întrebaţi-vă cugetul şi vă va spune ce-i îngăduit altfel îi veţi vedea plângând şi veţi plânge şi voi şi aşa veţi ispăşi păcatul în care i-aţi zămislit. Desigur că vă doare dar dacă nu le-aţi fi făcut nu v-ar durea.
2. Mamele nu s-au păzit până la curăţie deplină şi aşa se nasc copii ce se umplu de bube şi pot muri. Şi dacă în vremea aceea tatăl a mai fost şi beat se naşte un copil ce va fi slăbănog

fie cu mintea fie cu trupul sau cu amândouă. Iată cum vei avea pocanie de la Dumnezeu în propriul tău rod.
3. În vremea sarcinii nu te-ai păzit de bărbat. De aci mulți copii se nasc morți, mor tineri sau dacă trăiesc alunecă în curvie pentru că s-a întipărit pecetea curvească pe ei încă din sânul maicii lor. Se găseşte asta în Sfânta Scriptură. Căci toate prin care trece mama în vremea celor nouă luni, fie bune fie rele, se întipăresc şi-n copil. Când va creşte mare toate îi vor răsări în cale.

V. Despre copiii lepădați

Altă durere mare pe care o aveți voi mamele, dar care atârnă şi-asupra taților, sunt copiii lepădați. E păcat strigător la cer! E ucidere la mijloc, nu e ceva mai uşor. E păcat strigător la cer. Ascultați toți cu luare aminte. Sângele lor strigă răzbunare. De aceea nu vei avea noroc cu ceilați ci plâns şi jale. Răzbunarea sângelui vărsat se face fără milă, ori că îți ia Dumnezeu şi pe ceilalți, ori vor cere însăşi capul mamei. Știți bine că aceasta se întâmplă la multe atunci pe loc. Iar aceasta aşa se tocmeşte, că atâta supărare vei avea în casă încât îți pierzi cumpătul şi uiți de marea milă a lui Dumnezeu ce o are cu toți păcătoşii. Şi se apropie diavolul de tine şi-ți bagă-n cap gândul să-ți iei lumea în cap şi să-ți faci capătul. Ăsta e glasul împotriva tuturor celor ce fac aşa. Mare ispitire pățesc mamele care au ucis copii. Iar dacă vrei să scapi tu şi ceilalți copii pe care i-ai făcut trebuie să pui în loc tot atâția copii ai altor femei sărace şi să-i botezi. Iar dacă nu, ia-i şi botezați gata căci ştie Dumnezeu cât te mai ține. Şi să grijeşti de dânşii ca şi de copiii tăi, cu îmbrăcăminte şi încălțăminte frumoasă, bani de şcoală, până-s în stare să-şi câştige singuri pâinea. Şi ce scoți din copiii tăi aceea să iasă şi din aceia. Iar toate necazurile ce le vei avea în vremea asta fie pentru ei fie de la ei să le rabzi toate nădăjduind mila lui Dumnezeu, că-ți va ierta păcatul. Căci prin răbdare ispăşeşti păcatul. Iar milostenia cu osteneală biruie înaintea judecății.
Acesta e un cuvânt de mângâiere pentru voi. Dar să faceți ce v-am spus şi nu cu tândăleală. Şi să creşteți copii nu numai cu pâinea voastră ci şi cu hainele voastre, cu banii voştri. Căci de Dumnezeu nu te poți plăti cu minciuna. Şi-ți va spune diavolul că i-ai dat destul. Asta numai ca să te bage dator, ca să-i fi şi lui datornic, să nu-ți plăteşti față de Dumnezeu datoria.
Şi să învețe pe cele tinere să nu facă şi ele aceleaşi ştiind tu câtă frigare în suflet ai pătimit tu pe urmă.
Vrei copii puțini? Nu te atinge de bărbat. Însă ca să puteți face lucrul acesta trebuie să vă înfrânați cu postul, iar eu zic cu foamea. Căci trupului acestuia de pe noi nu-i pasă dacă ne bagă în focul iadului. De aceea ar trebui ca nici nouă să nu ne pese de poftele lui ci să le mai ucidem cu postul.
Te sfătuieşte bărbatul să ucizi copiii? Sfatul e ucigaş, nu-l asculta ci mai bine rabdă să fii alungată de la casa lui şi va vedea Dumnezeu osteneala ta şi nu te va părăsi, că te va milui de vei fi vrednică.
În toate astea de până aici se încurcă oamenii care nu postesc. Căci aceia sunt izbiți de toate relele, după cum au zis Părinții, că toate relele de la stomac încep, după cum văzură-ți

iar eu vă spun că şi de la brâu în jos.

VI. Despre mânie vine cuvântul mâine

Prin urmare aşa stând lucrurile şi necazurile, să alergaţi la pocăinţă şi să nu le mai faceţi. Să alergaţi la spovedanie curată şi la Sfânta Împărtăşanie că altfel nu vine ocrotirea lui Dumnezeu asupra voastră şi asupra avutului vostru. Nu uitaţi însă că postul este poarta iar patrafirul este uşa. Numai cu acestea vine ocrotirea lui Dumnezeu căci fără ocrotire nu putem face nimic.
Toate acestea, pe scurt, se află în aceste cuvinte ale psaltirii: "Mărturisi-voi Domnului fărădelegea mea şi îndată a ridicat pedeapsa păcatului meu". Asupra nostră atârnă pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele noastre. De îndată ce le mărturiseşti Dumnezeu îţi înlătură pedeapsa păcatului. Tu mai urmează să-l ispăşeşti, să-l scoţi din obiceiul tău. De aceea toată sluga să se roage la vreme. Chiar potop de ar veni să nu-l poată potoli.
Vedeţi cum trebuie să vă fie aşezământul minţii, a inimii şi a trupului vostru? Să fie toate curate şi curăţite căci Dumnezeu nu păzeşte trup spurcat, inimă şi minte cu vicleşug. Şi vi se vor însenina zilele şi vă veţi bucura. Însă faceţi lucrurile acestea ca să nu fiţi numai auzitori ci şi împlinitori. Căci dacă nu vă veţi sili am făcut lucru degeaba. Eu am bătut toaca la urechea surzilor, iar voi nu vă veţi urni necazurile din loc. În mâna voastră stă să vină sau nu necazurile asupra voastră.
Cu acestea cred că am stat de vorbă cu fiecare. Veniţi că multe mai sunt şi le vom dezbate pe toate cu ajutorul lui Dumnezeu. Căci cine vine pentru suflet nu le poate auzi toate odată ci pe rând. Şi nici nu le poate primi. Şi-apoi cu cât le va auzi mai des cu atât se vor ţine minte mai uşor.
Mărire Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

(Cuvânt ţinut în Sfânta Biserică în ziua de 21.02.1942)

2. Despre lupta postului cu relele

Mărire Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Dintre toţi cei care au avut de la Dumnezeu o slujbă către oameni chemătorii la pocăinţă au fost cei mai curajoşi căci toţi au acoperit chemarea cu viaţa recunoscându-se între păcătoşi cei dintâi şi dacă a fost nevoie i-au chemat la pocăinţă cu preţul vieţii lor. Căci cuvântul lor a fost deschis, curat de la Dumnezeu şi ucigaş de rele. Toţi au vorbit tare şi răscolitor de viaţă, de suflet. V-am spus acestea ca să vă deprindeţi cu chemarea la pocăinţă şi cu felul ei de a fi, ca să răzbată şi-n urechile surzilor.
Din cuvântul trecut vă aduc aminte ca să afle toţi că nu vor fi spovediţi şi împărtăşiţi la mănăstire decât cei ce de aici înainte vor ţine posturile aşa cum sunt rânduite de

Biserică. Părinţii ne-au născut din trup iar Biserica din apă şi din Duh; şi mai mare este naşterea duhovnicească a Bisericii decât naşterea trupească a părinţilor. De la naşterea duhovnicească - Botezul - am primit pe îngerul păzitor tot în Biserică - de aceea se botează copii mici, orice ar zice alţii - care să ne apere de toată primejdia văzută şi nevăzută.
Deci dacă Biserica ne naşte ne şi creşte şi printre poveţele cu care ne creşte spre măsura bărbatului desăvârşit este şi postul. Trebuie deci să-i ascultăm porunca şi să postim.
Sfinţii părinţi cei de demult au băgat de seamă că toate relele de la stomac încep, de aceea am zis vorbă aspră că postul este poarta şi patrafirul este uşa iar toţi ceilalţi ne fură vremea.
Astăzi, din darul lui Dumnezeu urmează să vă dovedesc să credeţi toţi: lupta postului cu relele sau despre felul cum ucide postul patimile.
Relele sau păcatele sunt de trei feluri. Iată-le:
1. păcate împotriva noastră înşine.
2. păcate împotriva aproapelui.
3. păcate împotriva Duhului Sfânt, împotriva adevărului.
Toate aceste trei feluri sunt şi păcate înaintea lui Dumnezeu, căci tu nu eşti al tău ci al lui Dumnezeu. Prin urmare şi păcatele pe care le faci împotriva ta sunt întocmai şi păcate împotriva lui Dumnezeu. De aceea, fiindcă eşti fiul lui Dumnezeu.
Astăzi să stăruim cu deosebire asupra păcatelor împotriva noastră înşine şi asupra păcatelor împotriva aproapelui.
Păcatele împotriva noastră înşine duc la învârtoşarea inimii - o cunoaştem cu toţii, o cunosc şi eu - dar ele mai duc şi la întunecarea simţirii de Dumnezeu. Sunt cele şapte păcate de căpetenie sau păcate de moarte: mândria, iubirea de argint, desfrânarea, lăcomia, pizma, mânia şi lenea. Între acestea şapte se află şi rădăcina relelor: lăcomia stomacului sau dumnezeul cel mâncăcios al trupului. Acesta trebuie ars cu postul şi scos afară! Căci de nu va fi ars şi scos afară iată să vedeţi cum creşte şi se întinde acest pom al diavolului, acest dumnezeu mincinos al trupului. Şi anume iată cum: lăcomia stomacului odrăsleşte dintr-o dată din rădăcină o puzderie de ramuri din care mai arătoase sunt trei: mânia, desfrânarea şi iubirea de avere.
Trebuie să mai ştiţi un lucru şi anume că păcatele sau patimile au două feţe: una a omului şi alta a diavolului, sau două laturi: una văzută şi-a doua nevăzută. De acolo din umbră sunt conduse şi sporite toate patimile noastre. Diavolul, marele sforar al relelor, are slugi sau căpetenii pentru fiecare patimă.
Aşa să înţelegeţi cum întotdeauna patimile le-au numit Sfinţii părinţi prin chiar dracii lor. Astfel: dracul lăcomiei de avere, dracul lăcomiei stomacului, dracul mâniei, dracul curviei şi ceilalţi. Le-au numit aşa pentru că aceste păcate sunt conduse din umbră de diavolul şi le-au numit după căpetenia care lucrează din umbră.
Ştiţi din Noul Testament că din Maria Magdalena care s-a apropiat de Iisus cu gând ispititor Iisus a scos şapte draci. În ea erau toate cele şapte căpetenii ale răului. Şi tot din Noul Testament ştiţi despre îndrăcitul din laturea Gadarenilor în care intrase o legiune de draci încât abia le-a ajuns o turmă de porci, care s-a aruncat în mare.
Acum să luaţi seama că am să vă învăţ, ca să puteţi şi voi să prindeţi, şi să vedeţi în voi înşi-vă lucrarea duhului rău. Vorbesc deschis, să nu se supere nimeni. Alţii mai subţiri

la nas se supără. Noi însă trebuie să vorbim deschis căci toți suntem ispitiți.
E foarte uşor să-i descoperi lucrarea lui necurată care se face în noi. De pildă cu lăcomia stomacului, băgați de seamă că stomacul se umple dar pofta nu se satură. Iată lucrul dracului: pofta peste fire. Vedeți ce uşor îl poți prinde dacă ştii?!
E cunoscută lăcomia lupilor şi totuşi lupii nu mănâncă mai mult decât li-i foame. Acum dacă lor le-a fost foame rău asta-i altceva. Câinii ascund pâinea care n-o mai pot mânca. Iată dar că fiarele, animalele, nu trec cu poftire peste fire. Numai omul trece căci numai pe om are diavolul mânie şi numai pe om îl războieşte şi-l cearcă.
Iată de ce să n-ascultați de poftă niciodată căci cine a ascultat de poftă a ascultat de diavolul. Asta s-o țineți minte în privința stomacului. Şi aşa e cu toate patimile. Când va fi vreme mai multă vă voi spune şi despre acelea.
Războiul stomacului însă e primul război pe care l-a pierdut omul şi prima biruință a diavolului. Şi cu el nădăjduieşte să câştige şi pe oameni şi să-i desfacă de Dumnezeu. Şi să ştiți că de nu-şi vor trage de seamă oamenii, diavolul va birui. Iată de ce strigăm s-audă toți: 'napoi la post căci fără de post ne merge rău! Şi iată cât de rău:
Cine nu se leapădă de carne şi de grăsime repede va fi-ncolțit de mânie şi de desfrânare, celelalte două laturi ale lăcomiei stomacului. Să vedeți cum:
Mâncarea de carne, şi mai ales mâncată cu împingerea necurată a poftei, ca să se facă sânge are nevoie de fiere care este otravă - veninul nostru. Fierea aceasta topeşte carnea şi grăsimea întocmai cum topeşte soda slănina când fac femeile săpun. Fierea e o otravă tare. Dacă sporeşte mâncarea de carne sporeşte şi otrava cu care trebuie topită. Şi-atâta sporeşte cât nu mai încape în beşica ficatului şi-atunci simți dureri la capătul pieptului căci stă beşica să crape de plină. Fierea câtă nu încape umblă prin sânge de sus în jos fără rost şi otravă cum e atacă nervii, îi slăbeşte şi de aici vine nerăbdarea, de aici vine nervozitatea, de aici mânia, din fierea care atacă nervii. Aici e cheia: de ce se supără unii aşa de uşor din nimicuri, din fleacuri, să moară de supărare: că li-e plin sângele de fiere şi li se rup telefoanele - că aşa le zic la nervi - şi cea mai uşoară vorbă îi aprinde şi-i chinuie grozav şi ei la rândul lor îi chinuie pe alții.
Deschideți uşa ca să audă şi cei de afară. Deschideți-o bine. Dar deschideți şi voi toți uşile sufletelor voastre ca să intre duhul luminii, că să auziți şi să nu vă aflați numai auzitori ci şi împlinitori!
Vedeți dar că fierea este petrolul, nervii sunt fitilul şi mânia para diavolului. El a aprins fitilul căci el vrea să dărâme cu orice preț şi pe orice căi acest locaş al Duhului Sfânt care e propriul vostru trup. Acest trup care nu este al nostru ci e templu a Duhului Sfânt. Credeți voi aceasta! Doar stă scris! Şi vedeți cu ce a început? Cu lăcomia stomacului adică cu pofta peste fire.
În mâncarea de carne mai sunt şi alte primejdii, o mulțime de otrăvuri care încă dărâmă casa de pe noi. Acelea aduc: bolile de inimă, durerile de rărunchi, de ficat şi altele. Toate se tămăduiesc de la sine înlăturând pricina care le-a adus, curățind sângele prin post. Căci toate bolile sunt cu putință dacă sângele este otrăvit. Vrei să te însănătoşeşti, fă calea întoarsă.
Deci luați aminte la ce mâncați căci uite aşa pedepseşte Dumnezeu nesocotirea postului cu boli şi încă unele fără leac cum de pildă e cancerul sau ...cul care se face din mâncarea foarte deasă a creierului de dobitoace. De aceea e mai mult boala orăşenilor şi

a măcelarilor la sate. Paralizia sau slăbănogirea unei jumătăți de trup tot din nesocotirea postului se trage. De obicei cu paralizie pedepseşte Dumnezeu pe toți nesătuii de avere. Ea poate fi moştenire. Şi-atunci dacă simți acest lucru ai putea-o ocoli sau stinge postind foarte mult. Dar cum am zis, cu paralizie pedepseşte Dumnezeu pe toți nesătuii de avere. Şi-au făcut socoteala greşită zicând că dacă postesc nu mai pot alerga şi lucra. Ei au crezut sfatul viclean al dracului iubirii de avere, deci au făcut o socoteală greşită înaintea lui Dumnezeu. De aceea toți harnicii să ia aminte şi să țină post ca nu cumva după multă alergătură deşartă să vină o vreme să trebuiască să stea la pat tot restul vieții. Dar şi aceasta de li s-ar întâmpla tot milă de la Dumnezeu să o socotească deoarece le dă prilej de a cumpăni şi de aşi cunoaşte greşeala. Căci Dumnezeu nu pedepseşte spre moarte ci spre întoarcere. Căci trupul nu plăteşte nimic când din el scoți unealtă rea. Sfinții au scos cu totul altceva: sfeşnic a Duhului Sfânt.
Prin urmare cine nu păzeşte postul i se va aprinde în gură para mâniei, de unde începe toată vrajba, iar în trupul lui vor încolți boli peste boli.
Nu pot lăsa să nu vă spun că din lăcomia stomacului mai naşte şi curvia. Despre aerul drăcesc al ei nu se mai îndoieşte nimeni: ăsta-i focul iadului.
Acum luați aminte căci nu am răgaz să vă spun mai pe larg ci numai ceva din propriile voastre dureri. Nunta întru atât e binecuvântată de Dumnezeu cât e spre naştere de fii. Încolo chiar între soți legiuiți e desfrânare şi pentru ea vine bătaia lui Dumnezeu pe oameni în fel şi fel de chipuri.
Desfrânarea între soți e pricina pentru care vine vremea de se bat, de li se sparge casa. Pentru nepăzirea postului şi-a sărbătorilor nu se pot înfrâna de la pofta trupească şi aşa zămislesc copii în zile neîngăduite, peste care nu se află darul lui Dumnezeu ci pedeapsa lui Dumnezeu. Pentru nepăzirea de pofta trupească pe care o ai întipărit-o în ei în vremea celor nouă luni de sarcină se nasc copii îndărătnici, neascultători şi fără frică de Dumnezeu. Aceştia vor cădea în curvie toți şi noroc în viață nu vor avea.
Luați aminte părinților că nu e glumă cu viața copiilor pe care îi ai sau vrei să-i ai. Eşti răspunzător de ei şi de toată viața lor căci cum le-ai dat-o aşa o au! Şi copiii tăi te vor judeca pe tine după cum bine ştiți şi bine pățiți. Iar când te-or supăra fii cuminte şi nu-i blestema, ascultând de diavolul până în sfârşit, ci trage-ți de seamă că ei îți aduc aminte păcatele tale cale nemărturisite şi neispăşite. Roagă-te pentru ei şi roagă-te şi pentru tine, chiar când te-or blestema, să te ierte Dumenezeu.
Păziți despre latura poftirii trupeşti frica şi cuviința creştinească şi nu vă amăgiți de trup de vreți să vă bucurați de copiii voştri; iar de nu aşa vor spori relele cât va junghia fiul pe tată-său, şi va sugruma fiica pe mamă-sa! Scrie! Că aşa va fi în vremea din urmă.
Luați prin urmare seama şi învățați pe copiii voştri şi curățați duhul necurat cu care v-ați deprins a fi. Luați seama că dacă vreți să nu cădeți din creştinătate şi dacă vreți să vină chipul lui Dumenezeu în noi şi nu a diavolului, prin patimile sale, luptați-vă din răsputeri cu arma postului căci după cum vedeți postul este ucigaşul patimilor pentru că este şi dar de la Dumnezeu dat tuturor celor ce luptă lupta cea bună. Faceți începătura aceasta şi veți vedea cum vi se va înnoi viața şi vi se va linişti casa.
(Cuvânt ținut în Sfânta Biserică în ziua de 22.02.1942)

3. Despre cauzele necazurilor care vin asupra noastră

Mărire Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

Foarte adesea mă uit la voi cum venind de la depărtări mari, rupți de oboseală, cu pâinea săracului în straiță, alergați la mănăstire şi rămâneți zile de-a rândul ca să auziți cuvânt. Dacă cineva s-ar uita la voi prin paginile Sfintei Scipturi ar spune cele spuse de proorocul Agheu către jidovii care nu mai mergeau la Biserică şi nu mai voiau să zidească templul din Ierusalim. Aceste cuvinte vi se potrivesc şi vouă. Şi tot din cauza asta vi se întâmplă ceea ce spuneam, că osteniți de la mari depărtări, cu merindea săracului în straiță. Vi se întâmplă pentru vremea când nu mergeați la biserică, la biserica voastră din sat, unde acelaşi cuvânt vi s-ar fi vestit încă din tinerețe. Cuvântul s-a vestit dar voi ați tăndălit şi-ați rămas acasă când se vestea cuvântul. Căci de unde era să înveți să faci lucrul lui Dumnezeu ca să se coboare peste tine şi peste casa ta binecuvântarea lui Dumnezeu dacă n-ai fost la Biserică.
Dar nu numai că n-ai fost la biserică şi nu v-ați îngrijit de casa lui Dumnezeu, dar nu v-ați grijit nici de Biserica pe care o avem în noi, căci aşa se spune că trupul nostru este templu a Duhului Sfânt. Şi pe acesta l-ați lăsat să se dărapene.
Iată cuvintele lui Agheu care se potrivesc aşa de bine şi nouă. Căci cum să nu se potrivească cuvintele Scripturii la toți. Cuvintele lui Dumnezeu tuturor se potrivesc. Şi iată mustrarea lui Dumnezeu printr-unul din prooroci făcută jidovilor pentru că nu mergeau la biserică. Iată cum îi luminează şi cum îi îndeamnă să îşi repare biserica:
"Ați tot aşteptat să aveți mult, dar iată că aveți puțin. Ați strâns mult şi Eu am risipit truda voastră! Pentru ce? Din pricina templului acestuia care este dărâmat, iar voi zoriți cu lucrul, fiecare pentru casa lui! De aceea cerul se va încuia şi nu-şi va mai da roua sa şi nici pământul roada sa. Eu am chemat secetă pe pământ şi peste munți, peste grâu şi peste vin şi peste tot ce creşte din pământ; peste oameni şi peste dobitoace şi peste toată strădania mâinilor voastre"(Agheu 1.9-11).
Le spune Domnul prin proorocul Agheu aceste cuvinte pentru că nu mergeau la biserică şi nu-şi reparau templul din Ierusalim. Iar vouă astăzi, când veniți de la mari depărtări cu multă osteneală şi cu pâinea săracului în straiță, vi se potrivesc aceste cuvinte pentru că lucrurile s-au întors. Căci cât a fost biserică în sat voi tăndăleați cu alte lucruri. Cine poate zice că nu i s-a făcut cunoscut cuvântul lui Dumnezeu încă din tinerețe?! Iată că acum trebuie să veniți până aici şi să faceți osteneală ca asta.
Şi de-ar fi fost mănăstirea într-un loc unde a-ți ajunge cu şi mai multă osteneală, cu şi mai multă greutate, să ştiți că şi acolo v-ați duce, aşa de mare e durerea când uscă Dumnezeu viața oamenilor. Aşa stau lucrurile într-o latură.
Să vedem cum stau lucrurile în latura în care se mai pot îndrepta. Şi vom pleca de la cuvintele unui prooroc împărat. Iată ce zice Dumenezeu prin gura proorocului David:
"Ziua şi noaptea mă apasă mâna Ta şi se uscă vlaga mea, ca de arşița verii. Mi-am mărturisit însă păcatul şi greşeala mea n-am ascuns-o, şi-am zis: <<Mărturisi-voi Domnului fărădelegea mea>> şi îndată a ridicat pedeapsa păcatului meu. De aceea toată

sluga credincioasă să se roage Ție la vreme cuvenită şi chiar potop de s-ar stârni, pe acela nu l-ar potopi”(Ps 31.4-7).
Aşa a pățit şi David cum pățeşte tot cel ce păcătuieşte. Simte o uscăciune a vieții, o tânjire a lui şi-a tuturor lucrurilor sale. Simte sabia lui Dumnezeu atârnând asupra sa pentru păcatele sale.
Ce e de făcut?
Astea-s şi necazurile care apasă peste toți şi care vă aduc pe voi la mănăstire. Pentru necazurile voastre osteniți. Căci numai prin necazuri scoate Dumnezeu pe oameni din țepeneală, din uscăciunea vieții. Iar necazurile te vor ustura tot mai tare până când vei căuta să te tămăduieşti.
Căci iată ce pricină are cu noi Dumnezeu. Nu cu noi căci doar suntem fiii Lui ci cu relele noastre. Asupra relelor, păcatelor, fărădelegilor noastre atârnă sabia lui Dumnezeu. Necazurile acestea vă ustură şi din pricina lor vine apoi şi uscăciunea vieții voastre. Dacă necazurile sunt pricina pentru care veniți aici, apoi pricina pentru care vi le trimite Dumnezeu sunt fărădelegile voastre.
Cum să scăpăm de sabia lui Dumnezeu care atârnă asupra noastră sau de păcatele nemărturisite căci pe acestea le urmăreşte sabia lui Dumnezeu? Proorocul şi împăratul David zice: “<<Mărturisi-voi Domnului fărădelegea mea>> şi îndată a ridicat - a înlăturat - pedeapsa păcatului meu”. Ce trebuie să facem? Să ne mărturisim toate fărădelegile noastre fără nici o ascundere şi-ndată va înlătura Dumnezeu osânda, şi-ndată sabia nu va mai atinge viața ta.
Însă luați seama că pentru aceea atinge Dumnezeu viața ta cu necazuri, pentru că nu te-ai mărturisit. Dacă zici că-ți merg în curte şi-n viață toate rău, apoi înseamnă că ai păcate de care Dumnezeu vrea să te desfacă. De aceea să vrei şi tu ce vrea Dumnezeu, să te desfaci de rele, căci Dumnezeu nu vrea ca să atârne în veac sabia Sa asupra ta.
Să vă spun acum câteva feluri în care simțiți voi sabia lui Dumnezeu asupra voastră.
Să zicem că cineva îți face vre-o nedreptate. Tu în toate privințele eşti cinstit şi o vecină, soțul, soția sau unul din copii se va răzvrăti împotriva ta şi-ți va zice cuvinte de ocară, desfrânat, desfrânată, cuvinte grele care-ți pătrund inima ca o sabie şi nu pricepi ce poate fi, ba te şi mânii şi dai şi tu cu o sabie asupra lui şi aşa se ajunge la vrajbă şi la lucruri slabe. Şi vii aici ca să afli de ce pățeşti asemenea lucruri. Şi afli aici că necazurile acelea, nedreptatea aceea totuşi nu e o nedreptate ci este o nuia cu care Dumnezeu îți aduce aminte de păcatele tale pe care tu nu le-ai mărturisit. Şi păcatul e acel cuvânt zis de vecina, de soț sau de propriul copil, cuvânt care te-a săgetat la inimă. Pentru că tu ai uitat să mărturiseşti preotului unul din păcatele tale din tinerețe. Şi Domnul îți aduce aminte. Tu poate ai uitat că ai început căsătoria cu stângul şi apoi te-ai cununat sau ai lepădat vre-un copil - şi aceasta e fărădelege înaintea lui Dumnezeu. E o ispravă a curviei chiar dacă eşti cununată după lege. Sau ai uitat să spui că numai ai osândit, sau ai gândit despre cineva acelaşi cuvânt şi-ai uitat să-l spui la mărturisire. Dumnezeu însă n-a uitat greşeala ta sau cuvintele tale. De aceea vrea ca să te spele, să te curățească de toate relele tale.
Ce face cu tine? Doar îți aduce aminte de relele pe care le-ai făcut. De aceea toate relele care-ți vor fi împroşcate în obraz şi care vă vor săgeta la inimă nu le socotiți ca necazuri ci stați locului şi cugetați: n-am şi eu oare vreo greşeală ca asta? Pentru că vă spun că aşa lucrează Dumnezeu: îngăduie ca bărbatul tău, vecina ta, copilul tău să-ți spună cuvinte de

ocară ca astfel să-ți aduci aminte de păcatul tău şi să te îndrepți. Şi dacă tu ai uitat sau ți-a fost ruşine să-l mărturiseşti preotului - şi nu trebuia să-ți fie ruşine ci ruşine de păcatul tău numai - pentru aceasta a îngăduit Dumnezeu să-l auzi din gura altuia şi cu toate că tu juri că nu eşti vinovată de aşa ceva, şi acum nici nu eşti, dar ai acel păcat din tinerețe şi nu l-ai mărturisit. Asta e pricina vrajbei: păcatele nemărturisite.
Şi când pricepi vrajba cu rostul ei, trimisă fiind de la Dumnezeu, atunci recunoaşte-ți păcatul tău şi spune-l sub patrafir ca să nu mai atârne pedeapsa lui Dumnezeu asupra ta “<<Mărturisi-voi păcatul meu>> şi îndată va înlătura pedeapsa păcatului meu”. Căci zice în alt loc: “Multe sunt bătăile care ajung pe păcătos; iar pe cel ce se teme de Domnul, mila îl va întâmpina”(Ps 31.11). Da, necazurile sunt mila lui Dumnezeu cu noi oamenii. Cum te-ai teme de un şarpe pe care l-ai avea în buzunar şi-ai face ce-ai putea numai să scapi de el, ai arunca şi haina de pe tine cu el cu tot numai să scapi, căci poate găuri buzunarul şi să te muşte, tot aşa să faceți şi cu păcatele.
De aceea vă spun să faceți spovedanie curată cum n-ați făcut în viața voastră. Iar de vă veți aduce aminte şi de păcatele pe care vi le-a adus aminte soțul, vecina, propriul copil, apoi rugați-vă şi pentru gura slabă care v-a atras luarea aminte căci prin aceea lucrarea lui Dumnezeu s-a făcut.
Credeți voi lucrul acesta?! Apoi țineți-l minte. Pentru cel care te ocărăşte roagă-te, ca pentru un binefăcător, întoarce-te cu bunătate spre el şi-şi va întoarce şi Dumnezeu fața cea luminoasă spre tine. Biruiți răul cu binele căci de partea binelui e Dumnezeu şi oare nu e mai tare Dumnezeu ca răul?
Lipiți-vă inima de lucrul lui Dumnezeu căci zice Domnul: “cheamă-mă pe mine în ziua necazului tău şi te voi ajuta”. Nu mai chemați pe dracul, pe bată-l Crucea, căci dacă tot pe el îl chemați el vă va ajuta şi el vă va aduce risipă şi moarte.
Deci lipiți-vă de cele ale lui Dumnezeu. Şi chiar de vă trimite necazuri, apoi vi le trimite cu rost. Şi de-ndată ce vei mărturisi păcatul tău Domnul va ridica pedeapsa păcatului tău. Şi chiar de vor mai veni necazuri asupra ta tu nu le vei mai socoti necazuri ci mila lui Dumnezeu cu tine şi aşa vei ieşi biruitor asupra lor. De aceea rugați-vă pentru cei care vă blestemă. Şi asta stă scris! Căci lucru bun fac dar nu vedeți voi.
Cum v-am mai spus, toți cei ce vreți să coboare umbra lui Dumnezeu peste viața voastră, să dobândiți ocrotirea lui Dumnezeu peste casa voastră şi peste ostenelile mâinilor voastre, curățiți-vă sufletele voastre cu rugăciuni, cu spovedanie curată şi cu post.

Şi vei vedea cum are să vie mila lui Dumnezeu şi ocrotirea lui Dumnezeu asupra ta şi asupra a tot lucrul mâinilor tale. Amin.

(Cuvânt ținut în Sfânta Biserică în ziua de 25.02.1942)